

A ridikül

Kis kölyök voltam, 5 éves talán, de még jól emlékszem fiatal anyámra. Sokat utaztunk villamoson, ő csinos volt, az akkori női divat a férfikalapot utánozva nagy sikert aratott. Mind kislány már akkor irigykedve nézegettem a sokféle színben díszelgő fejfödőt, amely alól csodálatos szempárok figyelték sikerüket.

Ezenkívül nagyon tetszett anyám ridikülje, ami kalapja színével harmóniában volt. Amikor kinyitotta, belukucskáltam amiben illatos zsebkendő, szépítőszer, kulcs és karcsú kis pénztárcán kívül, semmi fölösleges holmi nem volt. Akkor határoztam el, ha nagy leszek, nekem is lesz egy ilyen helyes kis táskám és semmiféle felesleges kacat nem lesz benne, csak amit anyám ridiküljében felfedeztem.

Közben elmúltak az évek, egyáltalán nem emlékszem mit hordoztam a kézitáskámban; mit rejtett az akkori kor, életforma, hóbortja vagy szegénysége.

Mióta érett asszony vagyok, szezonként tartok nagytakarítást "magán irodámban", lomtanító és az természetes, hogy a divathoz alkalmazkodva, váltok. Felkeltettem téli almából egy szexi kis táskát, de reménytelen az eset. Mínimális benne a férőhely. Előveszem a szatyor alakú, nem éppen sikkes retikült, mert ugye a magyarázó szótár szerint a retikül már

nagyobb úrtartalmat jelent, maximum férőhellyel. Igaz, hogy a horgász engedélyt ki kell váltanom, ha valamit ki akarok emelni belőle, mert minden lesülyed a titokzatos mélységbe.

Előnye meg az, ha "bebútorozom" a súlya kb. 5-6 kilógram között mozog, így nem kell időt pazarolnom a súlyemelésre.

Van amikor megyünk valahová hites párommal, akkor megvárom a kocsiban és abszolút nem vagyok dühös, ha elidőzik. Ilyenkor is szoktam nagytakarítást végezni. Társasjátékot játszom magammal és feladom a kérdést: Na, mi vár a bezipzározott táskában?

Kezem tele lesz haszontalan kincsekkel, szalvéta, régi címek, telefonszámok újságcikkek, ragtapasz, aszpirin, 3 csomag papírzsebkendő, a nagy előszoba tükör, páratlan füllbevalók, csavarok, unokák fényképei, igen elhasznált állapotban. A többről nem is beszélek, kivéve, hogy nagy bürokrata vagyok, ezért iratok, számlák, receptek, tollak, amiből szívesen ajándékozok, mind megtalálható birtokomban.

Mi nők! Hogy mi mit tudunk összecipelni magunkkal - amíg egy férfi pénztárcával és egy fésűvel kielégíti hordozási mániáját. Csak még egy pillanat! Amikor már színültig feltöltődött a sikkes retikülöm, életem párja megkérdezi, anyuckiám van még hely a papucsoknak? É.M.

Ha valaki félreérti....

Kis családdal meglátogattuk Las Vegast, hogy szájalomra méltó szegény hotelkirályok nehéz anyagi helyzetén könnyítsünk. Lementünk reggelizni a nagy előkelő étterembe azal az elhatározással, hogy a napi energiánkat az étlapról fogjuk kiválasztani.

A bűnök városának lakói, dolgozói hasonlóak mint itt nálunk Kanadában: mindenféle színű, nemzetiségű, sovány és teltkarcsú próbálja megkeresni a mindennapi kenyerét. A kiszolgálók végtelenül udvariasak, kedvesek, remélve, hogy a nagyrabecsült vendég nem lesz szűkmarkú.

Megérkezik a pincéernő: "...kávé, tea, gyümölcslé?" és felveszi a rendelést. Elmegy, jön a pincér az étlappal, háttal áll a világosságnak, csak a körvonalait látjuk, fényes kis lapon a nevé: Anthony. Tanulmányozzuk az étlapot, de mivel reggel van, lassúak vagyunk mint egy öreg Ford motor. Visszaérkezik Ant-

hony felvenni a rendelést. A család még mindig bogarászik, én nem húzom az időt. Jelentkezem, hogy rendelék. Az étlapon: 1. Continental reggeli. 2. All american reggeli. 3. Egg Benedict és így tovább. Mi a rendelésem? All american kérek. Anthony egy pillanatra elhülve nézett rám, majd elrohan, mi meg nagy csodálkozva nézünk utána, mert összehívta az összes színes pincér kollégákat és nagy tárgyalásba kezdtek.

Jön a pincéernő, kedvesen megkérdezi: valaki rendelt már reggelit az asztalunktól? Udvarias vendégként jelentkezem, hogy igen. És mit rendeltel? - kérdi. Én all american reggelit rendeltem. All american? All american! Valóban? Valóban, feleltem. Egy pillanatig gondolkodik, aztán elneveti magát és visszament a felhevült pincérekhez. Valamit magyarázott nekik, mindenki elnevette magát és a véréig sértett Anthony most már mosollyal tért vissza asztalunkhoz, hogy felvegye a többi rendelést. Jóindulatúan rámnézett, hogy mit gondolt, azt sejtem.

Ezalatt csáladommal megoldottuk a nagy rejtélyt. Las Vegas törzsvendégei a reggelit nem név, hanem szám szerint rendelik, míg mi "vidékiek" nagy helytelenül megneveztük a reggeli betévfő falatunkat és ebből keletkezett a nagy félreértés, hogy ez a maradi hölgy nem all american pincért akart magának rendelni, csak egy kis szerény valódi amerikai reggelit. É.M.